

РЕШЕНИЕ

№ 109

гр. Варна, 29.01.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – ВАРНА, 37 СЪСТАВ, в публично заседание на десети януари през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: Пламен Д. Караниколов

при участието на секретаря Т. Г. Ив.
като разглежда докладваното от Пламен Д. Караниколов Административно наказателно дело № 20233110204866 по описа за 2023 година

Производството е на основание чл.59 и сл. от ЗАНН.

Образувано по жалба на П. Г. Г., ЕГН *****, чрез адвокат А. Р., АК - Варна, срещу: против Наказателно постановление № 23 – 0819 - 003307/27.09.2023 г., издадено от Началник група в ОД МВР – Варна, Сектор "Пътна полиция"- Варна, с което на лицето било наложено административно наказание "глоба" в размер на 20 лева, на основание чл. 53 от ЗАНН и чл. 185 от ЗДвП, за извършено нарушение на чл. 147, ал. 1 от ЗДвП., както и административно наказание глоба в размер на 1000 лева и лишаване от право да управлява МПС за срок от 12 месеца, на основание чл. 53 от ЗАНН и чл. 174, ал.2, вр. чл.174, ал.1 от ЗДвП за нарушение на чл. 5, ал. 3, т.1 от ЗДвП.

Жалбоподателят счита наказателното постановление за неправилно и незаконосъобразно. Счита, че при издаването на наказателното постановление е допуснато нарушение на чл. 57, ал. 1, т. 5 от ЗАНН. Сочи за нарушения на чл.42, т.4 от ЗАНН. Привежда и доводи за маловажност на случая. Моли съда да постанови решение, с което да отмени изцяло наказателното постановление.

В съдебно заседание жалбоподателя, редовно призован, не се явява лично. Представява се от адв. А. Р., ВАК, който поддържа жалбата на изложените в нея основания. Претендира разноски.

Въззиваемата страна, редовно призована, не изпраща представител. Депозира писмени бележки, в които изразява становище за неоснователност на жалбата. Моли същата да бъде оставена без уважение, като претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение. В случай, че жалбата бъде уважена, моли евентуално претендираните от жалбоподателя разноски за адвокатско възнаграждение да бъдат присъдени в минимален размер.

Жалбата е подадена от надлежна страна – наказаното физическо лице, в преклузивния 7-дневен срок по [чл. 59, ал. 2 от ЗАНН](#), срещу акт, подлежащ на съдебен контрол и пред надлежния съд – по местоизвършване на претендираното нарушение, поради което е процесуално допустима.

Въз основа всички събрани по делото доказателства, съдът установи от фактическа страна следното:

На 11.09.2023 год. около 22:00 ч. жалбоподателя П. Г. Г. управлявал лек автомобил марка "БМВ 316" с рег. № *****, собственост на Б. Т., в гр. Варна, по ул. "Вяра", до № 7, водачът бил спрян за проверка от служители на Сектор "Пътна полиция"-Варна, при ОД МВР – Варна.

Проверяващите констатирали, че П. Г. управлява автомобила с концентрация на алкохол в кръвта над – 0.5 промила на хиляда, а именно - 0.56 промила. Взета е кръвна проба и извършена химическа експертиза за наличие на алкохол в кръвта. Изготвен Протокол за ХЕ № 1043/12.09.2023 г., издаден от ОСМ при МБАЛ "Св. Анна-Варна" АД.

Нарушението е било извършено повторно, видно от представеното НП № 22-0819-004968/19.10.2022 г. издадено от Сектор "Пътна полиция"- Варна, при ОД МВР – Варна, влязло в законна сила на 07.12.2022 г.

Автомобилът не е представен на периодичен годишен технически преглед.

Във връзка с тези констатации на същата дата бил съставен акт за установяване на административно нарушение на П. П. Г., серия ГА № 1017603/11.0.2023 г.

Актът бил съставен в присъствието на лицето, бил предявен и подписан без възражения.

Писмени възражения не били депозирани и в срока по [чл. 44, ал. 1 от ЗАНН](#).

Въз основа на съставения акт на 14.11.2019 г. било издадено и атакуваното Наказателно постановление № 23 – 0819 - 003307/27.09.2023 г, с което на жалбоподателя била наложена "глоба" в размер на 20 лева, на основание [чл. 53 от ЗАНН](#) и [чл. 185 от ЗДвП](#), за извършено нарушение на [чл. 147, ал. 1 от ЗДвП](#)., както и административно наказание глоба в размер на 1000 лева и лишаване от право да управлява МПС за срок от 12 месеца, на основание [чл. 53 от ЗАНН](#) и [чл. 174, ал.2, вр. чл.174, ал.1 от ЗДвП](#) за нарушение на [чл. 5, ал. 3, т.1 от ЗДвП](#).

Изложената фактическа обстановка съдът прие за установена въз основа събраните по делото доказателства: основно от разпита на свидетелите – Г. Г. и П. М., както и от приобщените по реда на [чл. 283 от НПК](#) писмени доказателства. Показанията на свидетелите следва да бъдат кредитирани като последователни, без противоречиви и логични. Същите не извличат ползи от твърденията си и не се намират в никакви особени отношения с

жалбоподателя, като няма данни изобщо да са се познавали, при което за съда не съществуват основания за съмнение в достоверността на техните показания.

При така установената фактическа обстановка съдът приема от правна страна следното:

В настоящото производство съдът следва да извърши проверка на законността на оспореното пред него наказателно постановление, като следва да прецени правилно ли са приложени процесуалният и материалният закон, с оглед описаните в НП факти и обстоятелства, както и съответстват ли те на приложената от административно наказващия орган санкционна норма.

Видно от справката за нарушител, въззивникът е правоспособен водач от 2013 г., като до настоящия момент многократно е бил санкциониран за нарушения на правилата на ЗДвП, включително за управление на МПС с недопустима от закона концентрация на алкохол в кръвта.

С НП № 22-0819-004968/19.10.2022 г. издадено от Сектор "Пътна полиция"-Варна, при ОД МВР – Варна, влязло в законна сила на 07.12.2022 г. въззивникът е бил санкциониран за нарушение на ЗДвП, като на основание [чл. 174, ал. 1 т. 1 от ЗДвП](#) за управление на МПС с недопустима от закона концентрация на алкохол в кръвта са зму наложени наказания глоба в размер на 500 лв. и ЛПУМПС за срок от 6 месеца. Горното НП не е било обжалвано и е влязло е в сила.

Съдът напълно кредитира показанията на св. Г. и св.М., дадени в с. з., тъй като същите са последователни, непротиворечиви и кореспондиращи с писмените доказателства по делото.

Съдът кредитира писмените доказателства по делото, тъй като същите са непротиворечиви по между си.

Гореописаното се установява от приобщените материали по делото-от показанията на св. К., НП, АУАН, справка за нарушител, служебна

бележка, заверено копие от НП № 22-0819-004968/19.10.2022 г и от др. писмени материали, приобщени по делото.

Като прецени изложената фактическа обстановка с оглед нормативните актове, регламентиращи процесните отношения и при цялостната служебна проверка на акта, на основание [чл. 313](#) и [чл. 314 от НПК](#), вр с [чл. 84 от ЗАНН](#), настоящият състав на ВРС, достигна до следните правни изводи:

Проверяваният акт е издаден от упълномощен за това орган, тъй като видно от приложената от въззиваемата страна заповед, приета в съдебно заседание, издалото НП лице е компетентно. АУАН също е съставен от компетентно лице съгласно приложена заповед.

НП и АУАН са издадени при спазване на сроковете, визирани в ЗАНН.

По отношение на описаното в НП нарушение се съдържат всички необходими реквизити. Нарушението е описано пълно точно и ясно от фактическа страна, посочени са обстоятелствата, при които е извършено, посочен е и съставения АУАН, с който е поставено началото на АНП, посочена е нарушената правна норма, посочено и предходното влязло в сила НП за същото нарушение, поради което съдът не констатира нарушение на [чл. 57, ал. 1 т. 5 от ЗАНН](#). В този смисъл съдът не споделя възраженията в жалбата, че е било ограничено правото на защита на нарушителя, тъй като същият се защитава изцяло срещу фактите, които са посочени изчерпателно, визирано е изрично управление на МПС с недопустима концентрация на алкохол в кръвта, никъде не се визира употреба на наркотични вещества, поради което и непосочването на конкретното предложение на [чл. 5, ал. 3 т. 1 от ЗДвП](#) не съставлява съществено нарушение на процесуалните правила и не е ограничило по никакъв начин правото на защита на нарушителя. При наличието на нужните факти съдът не констатира и разминаване между фактическото и юридическото обвинение, поради което и тези възражения не се споделят. Проверяващият е изпълнил задълженията си, издаден е бил талон

за медицинско изследване на кръвта, като липсата на изрично отразяване на това обстоятелство в НП не е съществено процесуално нарушение, доколкото безспорно е установено, че талонът е бил издаден, съобразно доказателствата по преписката и че жалбоподателят не се е възползвал от възможността да даде кръвна проба. За нарушаване на нечий права би могло да се говори, ако талон не бе издаден и ако бе взета кръвна проба, а това обстоятелство не е било отчетено от АНО, но настоящият казус не е такъв. Наказанието на жалбоподателя е наложено на основание [чл. 174, ал. 2 от ЗДвП](#), която регламентира нарушения на [чл. 174, ал. 1 от ЗДвП](#), извършени повторно, като визира единствено минимален и максимален размер на наказанията, без да отчита изрично дали се касае за повторно нарушение на т. 1 или т. 2, поради което и визирането на връзка с конкретна точка на [чл. 174 ал. 1 от ЗДвП](#) не е наложително и би следвало да се прецени от АНО при определяне размера и срока на наказанията. По същите съображения е ирелевантно обстоятелството дали в предходен момент водачът е бил санкциониран на основание [т. 1](#) или [т. 2 на чл. 174, ал. 1 от ЗДвП](#), тъй като нарушението е едно и също - нарушение на чл. 5, ал. 3 т. 1 от ЗДвП управление на МПС с концентрация на алкохол над 0, 5 промила, дали превишението е до 0, 8 на хиляда или над 0, 8 на хиляда до 1, 2 на хиляда включително касае единствено на размера и срока на предвидените от законодателя наказания, поради което и в тази насока възраженията за неяснота относно повторността не се споделят.

Срещу АУАН не са били подадени възражения, които АНО да прецени, преди да се произнесе по преписката, не са били налице спорни обстоятелства, които да се разследват или да се събират допълнително доказателства в подкрепа на констатираното нарушение, поради което съдът намира, че в хода на АНП не е допуснато нарушение на [чл. 52 ал. 4 от ЗАНН](#).

Правилно АНО е приел, че въз. П. Г. е извършил нарушение на [чл. 5 ал. 3 т. 1 от ЗДвП](#), тъй като на посочената в АУАН и НП дата, е управлявал МПС под въздействието на алкохол, като концентрацията на алкохол е била 0.56 на хиляда и е била установена по надлежния ред с техническо средство, което съгласно приобщените по делото писмени доказателства е било изправно и е от одобрен тип.

От обективна страна нарушението е извършено повторно, тъй като с НП № 22-0819-004968/19.10.2022 г издадено от Сектор "Пътна полиция"- Варна, при ОД МВР – Варна, влязло в законна сила на 07.12.2022 г. въззивникът е бил санкциониран за нарушение на ЗДвП, като на основание [чл. 174, ал. 1 т. 1 от ЗДвП](#) за управление на МПС с недопустима от закона концентрация на алкохол в кръвта, като безспорно към датата на процесното нарушение не са изминали две години от датата на влизане в сила на НП по смисъла на [пар. 6, т. 33](#) от ДР на ЗДвП.

Съгласно разпоредбата на [чл. 6, ал. 9 от Наредба № 1 от 19.07.2017 г.](#) [за реда за установяване на концентрацията на алкохол в кръвта и/или употреба на наркотични вещества или техни аналози](#), концентрацията на алкохол в кръвта се установява въз основа на показанията на техническото средство за установяване концентрацията на алкохол в кръвта в случаите на отказ на лицето да подпише или да получи талона за изследване, при неявяване в определения срок на посоченото място или при отказ за изследване с доказателствен анализатор и/или за даване на проби за изследване. При тази нормативна регламентация очевидно в случая ангажирането на отговорността по [чл. 174, ал. 2, вр. чл. 174, ал. 1 от ЗДвП](#) на водача П. Г., управлявал повторно пътно превозно средство под въздействие на алкохол и който не е изследван с доказателствен анализатор и не е дал кръв за медицинско изследване, е следвало да се извърши именно въз основа на резултата от направения на водача тест с техническо средство "Алкотест Дрегер 7510" № ARBB-0085. В този смисъл административно наказващия орган няма задължение (а и право, по аргумент от [чл. 6, ал. 9 от Наредба № 1 от 19.07.2017 г.](#)), да прилага разпоредбите от [Наредбата за средствата за измерване, които подлежат на метрологичен контрол](#), касаещи максимално допустима грешка. При условие, че нито при извършената от контролните органи проверка, нито в хода на административно наказателното производство, водачът на МПС е оспорил отчетения с техническото средство резултат за концентрация на алкохол в кръвта и при изричната правна регламентация по [чл. 6, ал. 9 от Наредба № 1 от 19.07.2017 г.](#) , абсолютно неоснователно да се извършва припадане на отчетената от техническото

средство стойност на концентрацията на алкохол в издишвания въздух.

Във връзка с допустимите грешки на анализатори за алкохол в дъха за пълнота следва да бъде посочено и следното: възможността за допускане на грешка в показанията на анализатора за алкохол, с който е извършена проверката в разглеждания случай, не се отнася за сочените разпоредби от [Наредбата за средствата за измерване, които подлежат на метрологичен контрол](#). Съгласно чл. 77З, ал. 1 от тази Наредба "анализаторът за алкохол в дъха трябва да показва резултата от измерването в mg/l", а според ал. 2 на същия текст – "анализаторът за алкохол в дъха може да показва резултата от измерване в промили ‰, съгласно приложение № 39". В разпоредбата на чл. 781 от Наредбата са предвидени максимално допустими грешки на анализатори за алкохол в дъха при последваща проверка, но за тези анализатори, които измерват в mg/l. Резултатът на въз. В. е отчетен в промили (‰), следователно максимално допустимите грешки на анализатори за алкохол в дъха при последваща проверка, предвидени в чл. 781 от Наредбата не са приложими за настоящия случай, тъй като се касае за отчетен резултат в промили (‰), а не в mg/l.

Правилно АНО е наложил санкция на основание [чл. 174 ал. 2 от ЗДвП](#), като наложените административни наказания: "Глоба" от 1000 лв. и "Лишаване от право да управлява МПС" за срок от дванадесет месеца са в рамките, предвидени от санкционната норма. По отношение размера и срока на наложените административни наказания в НП липсват конкретни мотиви, но съгласно материалите по преписката съдът не споделя становището на процесуалния представител, че не съответстват на нарушението. На първо място, глобата е определена в минимално предвидения от закона размер, поради което съдът дори счита, че размерът е занижен, доколкото за предходното нарушение от същия вид, вече е била налагана глоба в този размер и тя не е оказала никакво поправително, възпитателно и възпиращо въздействие. Наказанието "Лишаване от право да управлява МПС" е определено в минималкия размер, предвиден от санкционната норма, като визираните от законодателя рамки на наказанията са както следва- "Глоба" в размер от 1000 лв. до 2000 лв. и ЛПУМПС за срок от една до три години.

Видно от справката за нарушителя, от момента на придобиване на правоспособност, до настоящия момент жалбоподателят е извършил множество нарушения на правилата на ЗДвП, за които е бил санкциониран с влезли в сила НП. Недопустимата от закона концентрация на алкохол в кръвта не е незначителна. Не се касае за инцидентна проява на противоправно поведение, а за трайно установени незаконосъобразни навици и за висока степен на обществена опасност както на извършеното нарушение, така и на личността на нарушителя.. Управлението на МПС след употреба на алкохол е нарушение, което сериозно застрашава здравето и живота на останалите участници в движението. Предвид поведението на въз. П. Г. като водач на МПС и системното нарушаване на правилата за движение, включително и констатираното управление на МПС с недопустима концентрация на алкохол в кръвта извън проявата, водеща до повторност, както и предвид констатираната концентрация на алкохол в кръвта на жалбоподателя и повторността, съдът намира, че наложеното наказание "Лишаване от право да управлява МПС" за срок от 12 месеца е справедливо и не се констатира предпоставки за неговото редуциране, още повече, че за предходното нарушение, обуславящо повторността, вече е било наложено наказание лишаване от управление на МПС за срок от 6 месеца, което не е поправило и превозпитало нарушителя по никакъв начин.

С обжалваното наказателно постановление жалбоподателят е санкциониран и за нарушение на [чл. 147, ал. 1 от ЗДвП](#), според която норма регистрираните моторни превозни средства и теглените от тях ремаркета, подлежат на задължителен периодичен преглед за проверка на техническата им изправност. Разпоредбата на [чл. 181, т. 1 от ЗДП](#) предвижда наказание за собственик или длъжностно лице, което без уважителни причини не представи в определения срок превозно средство за технически преглед. При това положение, дори и да се счете, че процесният автомобил е подлежал на периодичен технически преглед, от материалите по делото се установява, че наказващият орган не е издирил правилно субекта на нарушението. Както беше посочено по-горе, санкция за нарушение от този вид е предвидена за собственик или длъжностно лице, което без уважителни причини не представи в определения срок превозно средство за технически преглед. Жалбоподателят обаче не е собственик на процесния автомобил. В самото

наказателно постановление е посочено, че автомобилът е собственост на лицето Б. Т. При това положение административно наказателната отговорност е следвало да бъде насочена към посоченото лице, а не към жалбоподателя, който не се явява собственик на превозното средство и не носи отговорност за нарушения от вида на процесното. Следва да се отбележи, че в настоящото производство доказателствената тежест е възложена на административно наказващия орган, който е следвало да установи и докаже какво е качество на жалбоподателя, ако такова е налице. При липсата както на твърдения, така и на доказателства в тази насока следва да се приеме, че административно наказателната отговорност неправилно е насочена към жалбоподателя.

Съдът намира, че възприетата от наказващия разпоредба на [чл. 185 от ЗДвП](#) е неприложима в случая. Както беше посочено, същата е обща и намира приложение в случаи, когато определено деяние представлява нарушение по ЗДвП, но липсва друга санкционна разпоредба. В случая е налице специална санкционна норма – тази на [чл. 181, т. 1 от ЗДП](#), която изключва приложението на общата такава на [чл. 185 от ЗДвП](#). Незаконосъобразно е също така налагането на санкция по този ред на лица, за които липсва съответно задължение, установено с материалноправна норма. Доколкото за водачите, които не са собственици на определено МПС, не е установено задължение да представят същото на периодичен технически преглед, нито е предвидено наказание за управлението на непредставено на технически преглед превозно средство, съдът намира, че с управлението на процесния автомобил жалбоподателят не е осъществил състава на вмененото му нарушение. При това положение атакуваното наказателно постановление се явява незаконосъобразно и в тази му част като необосновано и недоказано. Поради това съдът намира, че при издаване на постановлението в тази му част е допуснато съществено нарушение на процесуалните правила, изразяващо се в липса на надлежно описание на съставомерните за нарушението по [чл. 147, ал. 1 от ЗДвП](#) обстоятелства. Допуснатата непрецизност е накърнила правото на защита на санкционираното лице и се явява самостоятелно основание за отмяна в тази му част.

С оглед направеното искане от страните за присъждане на

разноски по делото, съдът установи от правна страна следното:

Съгласно разпоредбата на чл. 63д, ал. 1 (Нов - ДВ, бр. 109 от 2020 г., в сила от 23.12.2021 г.) в производствата пред районния и административния съд, както и в касационното производство страните имат право на присъждане на разноски по реда на [Административно процесуалния кодекс](#). Нормата е процесуална и е приложима от 23.12.2021 г. Съдът се произнася по разноските сторени по делото, което разглежда, когато страните са поискали това.

Разпоредбата на [чл. 63д, ал. 4 от ЗАНН](#) предвижда, че в полза на учреждениято или организацията, чийто орган е издал акта по чл. 58д, се присъжда и възнаграждение в размер, определен от съда, ако те са били защитавани от юрисконсулт или друг служител с юридическо образование. Размерът на присъденото възнаграждение не може да надхвърля максималния размер за съответния вид дело, определен по реда на [чл. 37 от Закона за правната помощ](#). Нормата на [чл. 143, ал. 1 от ЗАНН](#) сочи, че когато съдът отмени обжалвания административен акт или отказа да бъде издаден административен акт, държавните такси, разноските по производството и възнаграждението за един адвокат, ако подателят на жалбата е имал такъв, се възстановяват от бюджета на органа, издал отменения акт или отказ. В разпоредбата на [чл. 144 от АПК](#) се сочи, че за неуредените в този дял въпроси се прилага [Гражданският процесуален кодекс](#).

В настоящия случай АНО е поискал присъждане на разноски, като същият е бил представляван от надлежно упълномощен процесуален представител - юрисконсулт. Ето защо искането за присъждане на възнаграждение за процесуално представителство по настоящото дело е основателно, като съдът определи такива в размер на 40.00 лв.

На основание [чл. 63д, ал. 1 от ЗАНН](#), вр. [чл. 143, ал. 4 от АПК](#), вр. [чл. 144 от АПК](#) вр. [чл. 78, ал. 1 от ГПК](#) на жалбоподателя също следва да се присъди съразмерната част от направените по делото разноски. Същите се изразяват в заплатено адвокатско възнаграждение за процесуално

представителство. Като съобрази размера на уважената част на жалбата, съдът намира, че на въззивника следва да се присъдят разноски в размер на 300.00 /триста/ лв.

Водим от горното и на основание [чл. 63, ал. 2, т. 4](#) и [5вр. ал. 1](#) и [чл. 63д от ЗАНН](#), съдът

РЕШИ:

ОТМЕНЯ пункт първи от Наказателно постановление № 23 – 0819 - 003307/27.09.2023 г., издадено от Началник група в ОД МВР – Варна, Сектор "Пътна полиция"- Варна , с което на П. Г. Г., ЕГН *****, за нарушаване нормата на [чл. 147 , ал. 1 от ЗДвП](#) му е наложено административно наказание "глоба" в размер на 20.00 /двадесет/ лева на основание [чл. 185 от ЗДвП](#), като незаконосъобразно.

ПОТВЪРЖДАВА пункт втори от Наказателно постановление № 23 – 0819 - 003307/27.09.2023 г., издадено от Началник група в ОД МВР – Варна, Сектор "Пътна полиция"- Варна , с което на П. Г. Г., ЕГН *****, е наложено административно наказание "глоба" в размер на 1000 /хиляда/ лева и лишаване от право да управлява МПС за срок от 12 /дванадесет/ месеца, на основание [чл. 53 от ЗАНН](#) и [чл. 174, ал.2, вр. чл.174, ал.1 от ЗДвП](#) за нарушение на [чл. 5, ал. 3, т.1 от ЗДвП](#), като незаконосъобразно.

ОСЪЖДА ОД МВР – Варна да заплати на П. Г. Г., ЕГН *****, сумата от 300.00 /триста/ лева, представляваща адвокатско възнаграждение по АНД № 4866/2023 г. на ВРС.

ОСЪЖДА П. Г. Г., ЕГН *****, да заплати на ОД МВР – Варна юрисконсултско възнаграждение по делото в размер на 40.00 /четиридесет/ лева.

Решението подлежи на касационно обжалване по реда на АПК пред Административен съд- Варна в 14-дневен срок от получаване на съобщението, че решението и мотивите са изготвени.

Съдия при Районен съд – Варна: _____